

Plicticoasa aventură

Probabil că numai din pricina unei greșite înțelegeri a modestiei de către principalii realizatori ai premierelor din ultima vreme, programele de sală ale Operei Naționale din București nu conțin nici un fel de informații asupra carierei acestora; or, utile chiar și atunci când este vorba despre artiști cu vechi state de serviciu pe scenele românești (căci – nu-i așa? – întotdeauna vor exista printre spectatori cel puțin câțiva aflați abia la începutul „profesiunii” lor de iubitori ai genului liric sau/și coregrafic, pentru care totul, toți și toate sunt încă noi și necunoscute), prezentările cât mai detaliate (de la vârstă și studii până la creații și distincții) devin indispensabile în ceea ce-i privește pe debutanți.

Altminteri, de unde ar putea afla publicul cine este și ce-a mai făcut în domeniul său de manifestare – de pildă – coregrafa Monica Fotescu Uță, autoarea „aproape totală” (din moment ce semnează deopotrivă și regia, și libretul, ba chiar a contribuit, alături de dirijorul Tiberiu Soare, și la alcătuirea coloanei sonore) a baletului **Casanova**? Iar dacă spectatorii cu ceva experiență îi pot asocia numele cu acelea ale balerinilor Cristina Uță și Mihai Fotescu, cine le-ar putea garanta faptul că apropierea în cauză este datorată unei înrudiri efective, iar nu unei simple coincidențe?

În condiții grafice deosebit de elegante, ilustrat cu fotografiile din repetiții ale lui Eged Ufó Zoltán (care însă nu prea sugerează că ar fi desprins dintr-un balet, iar unele dintre ele sunt atât de „artistic” prelucrate, încât scenele originare nici nu mai pot fi identificate), programul oferă nu numai relatarea libretului inspirat din volumul *Povestea vieții mele* de Giacomo Girolamo Casanova de Seingalt, ci și adevărul istoric al existenței acestui personaj real, ridicat la rangul de mit; și – tot astfel – nu numai enumerarea celor mai importante spectacole și filme consacrate lui din 1945 și până în 2005, ci și cuvântul coregrafei și acela al dirijorului despre actuala montare. Ba chiar îi sunt furnizate publicului portretele compozitorilor Jules Massenet și Gustav Mahler, din ale căror opus-uri a fost extrasă și înjghebată partitura baletului (pe care, sub bagheta lui Tiberiu Soare, orchestra Operei o cântă surprinzător de bine, raportându-se în chip profesionist la dificultățile specifice unui simfonism evoluat). Iar dacă Mozart nu se bucură de același tratament din partea realizatorilor programului de sală, pe semne că aceasta se întâmplă atât deoarece

PREMIERĂ

CASANOVA

Balet în două acte de
Monica Fotescu UțăPe muzică de
Jules Massenet și Gustav Mahler

se presupune că el este suficient de bine cunoscut tuturor spectatorilor, cât și pentru că apariția muzicii sale în economia baletului este cantitativ infimă (doar un *Menuet*) și calitativ incongruentă stilistic (sonor, dar și vizual, căci momentul în cauză aparține altui coregraf – Xin Peng Wang –, despre care iarăși nu ni se spune nimic...).

Neștiind ce-a fost mai întâi – libretul sau colajul sonor –, mi-e greu să decid cine se face vinovat pentru monotonia exasperantă a acestui balet, conceput ca o suită neîntreruptă și interminabilă de *adagio*-uri, frumos (chiar dacă deloc original) desenate coregrafic, dar total lipsite de orice preocupare pentru juxtapunerea lor într-o construcție cât de cât dramatică. În scenografia (ca de obicei) plastică și funcțională a Vioricăi Petrovici, dar cu lumini sărace și terne, fabuloasa viață a lui Casanova se desfășoară trenant, muzica lentă și interiorizată anihilându-i sistematic impactul loviturilor de teatru care au făcut din cavalerul italian cel mai fascinant aventurier al secolului XVIII. Înlănțuirea întâmplărilor extraordinare pe care bătrânul *Casanova* (Cristian Crăciun) le trece în revistă, în vreme ce-și scrie memoriile, se transformă astfel în duetul tânărului *Casanova* (Ovidiu Matei Iancu) când cu femeile iubite (Corina Dumitrescu, Oana Popescu, Gabriela Popovici, Adela Crăciun, Mihaela Gheorghisor, Raluca Radu), când cu năluca mângâietoare a *Mamei* (Mădălina Slăteanu) sau cu aceea terifiantă a *Vrăjitoarei* (Gabriela Mocanu), dar prea arareori cu bărbații întâlniți, fie ei rivali sau aliați (Antonel Oprescu, Virgil Ciocoiu și Gigel Ungureanu – un balerin deosebit de talentat, care curând după premieră avea să-l interpreteze și el pe eroul titular).

Extrem de solicitant prin întinderea unui balet în două acte care îi pretinde o prezență în scenă aproape continuă și permanent activă, rolul lui Casanova este din păcate lipsit de strălucirea virtuoză pe care interpreții lui ar merita-o, astfel încât aventura coregrafică a ilustrului personaj se dovedește mai degrabă plicticoasă.

Opera Națională din București – Casanova. Libretul, regia și coregrafia: Monica Fotescu Uță. Scenografia: Viorica Petrovici. Muzica: Jules Massenet și Gustav Mahler. Cu: Ovidiu Matei Iancu (*Casanova tânăr*), Cristian Crăciun (*Casanova bătrân*), Gigel Ungureanu (*Bernis*), Corina Dumitrescu (*Manon*), Oana Popescu (*Christina*), Gabriela Popovici (*Henriette*), Adela Crăciun (*Morissini*), Mihaela Gheorghisor (*Charpillon*), Mădălina Slăteanu (*Mama*), Gabriela Mocanu (*Vrăjitoarea*), Antonel Oprescu (*Edmond*), Virgil Ciocoiu (*Contele*), Raluca Radu (*Contesa*), Denis Vezetiu (*Eduard*), Beatrice Șerbănescu (*Mama Christinei*), Ștefan Popovici Șachim (*Giacometto*). Data premierei: 12 noiembrie 2006.